

Britannian yritys eristää Israel osoittaa sen merkityksettömyyden

Yhdistynyt kuningaskunta lieventää Corbynin antisemitistejä, jotka ovat työväenpuolueen tukikohta, sekä osoittaa, että NATO ja "erityissuhde" Yhdysvaltoihin ovat vanhentuneita.

[Jonathan S. Tobin](#)

Britannian liput roikkuivat viivalla. Lähde: PublicDomainPictures/Pixabay.

[Jonathan S. Tobin](#)

Jonathan S. Tobin on JNS:n päätoimittaja, *Newsweekin* kolumnisti ja muiden julkaisujen avustaja. Hän käsittelee amerikkalaista poliittista kenttää, ulkopoliitikkaa, Yhdysvaltojen ja Israelin suhteita, Lähi-idän diplomatiaa, juutalaista maailmaa ja taidetta. Hän juontaa JNS:n "Think Twice" -podcastia, sekä viikoittaista videoohjelmaa että "Jonathan Tobin Daily" -ohjelmaa, joka on saatavilla kaikilla suurilla äänikanavilla ja YouTubessa. Aiemmin hän toimi *Commentary-lehden* päätoimittajana, sitten vanhempana verkkotoimittajana ja pääpoliittisena bloggaajana. Sitä ennen hän toimi *The Jewish Exponent* -lehden päätoimittajana Philadelphiassa ja *Connecticut Jewish Ledger* -lehden päätoimittajana. Hän on voittanut yli 60 palkintoa kolumneistaan, kommenteistaan, taidekriitikistään ja muusta kirjoituksestaan. Hän esiintyy säännöllisesti televisiossa kommentoiden politiikkaa ja

ulkopolitiikkaa. Syntynyt New Yorkissa, hän opiskeli historiaa Columbian yliopistossa.

(9. syyskuuta 2026 / JNS)

Oli aika, jolloin mikä tahansa Yhdistyneen kuningaskunnan ulkoministerin politiikkailmoitus oli merkittävä tapahtuma.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa Britannia oli planeetan johtava taloudellinen ja sotilaallinen mahti, laivastolla, joka hallitsi aaltoja, ja imperiumilla, jonka päällä aurinko ei koskaan laskenut. Toisen maailmansodan jälkeenkin, kun se alkoi luopua imperiumista ja velkaantunut talous kärsi massiivisen sosialismin kokeilun vuoksi, Lontoo oli yhä merkittävä toimija maailman näyttämöllä. 1900-luvun viimeisinä vuosikymmeninä sen "erityinen suhde" Yhdysvaltoihin ja ydinaseiden hallussapito tekivät siitä perustavanlaatuisen osan länsiliittoumalle ja Natolle, joka voitti kylmän sodan.

Mutta se oli kauan sitten.

Hypätään vuoteen 2026, jolloin Britannian ulkoministeri Ed Miliband [ilmoitti](#) kieltävänsä Juudeassa ja Samariassa tuotettujen tuotteiden myynnin – ja syytti sitten Israelia "etnisen puhdistuksen" politiikan harjoittamisesta tai myöntymisestä palestiinalaisarabeja vastaan. Otsikot nousivat kansainvälisessä lehdistössä, ikään kuin ne olisivat matkustaneet ajassa takaisin aikaan, jolloin Lontoon kaupungin taloudellinen voima ja kuninkaallisen laivaston alukset saattoivat toteuttaa sen tahtoa ympäri maailmaa.

Kolmannen luokan voima

On totta, että lausunto koordinoitiin Ranskan ja Kanadan, Tanskan, Suomen, Islannin, Irlannin, Norjan, Puolan, Portugalin, Espanjan ja Ruotsin hallitusten kanssa, jotka tekivät samankaltaisia ilmoituksia. Eikä ole kiistatonta, että tämä pyrkimys eristää juutalaisvaltio tällä tavoin voi vahingoittaa juutalaiskansaa taloudellisesti ja pahentaa sen kasvavaa diplomaattista eristäytymistä. Eurooppa on edelleen Israelin suurin kauppakumppani, ja kaikki, mikä rajoittaa sen kykyä harjoittaa kansainvälistä kauppaa, on haitallista.

Silti joidenkin piireiden paniikki tästä kehityksestä on liioiteltua. Samoin on vihainen hyökkäys Britanniaa kohtaan—jossa jotkut Israelin ministerit nyt tukevat Argentiinan oikeutta, jonka presidentti Javier Milei on yksi Jerusalemin

suurimmista ystäväistä, ottaa haltuunsa Falklandinsaaret, joiden muutama tuhat asukasta on englantilaisia—yhtä typerää.

Totuus on, että Yhdistynyt kuningaskunta on kolmannen luokan valtio, joka on taloudellisen ja sotilaallisen voimansa varjo entisestään. Sen laivasto, joka viimeisessä suuruuden henkäyksessään pääministeri Margaret Thatcherin johdolla onnistui valtaamaan Falklandit takaisin Argentiinan laittoman valtauksen jälkeen vuonna 1982, on nyt enemmän amiraaleja kuin laivoja. Jos heidän täytyy tehdä se uudestaan, on epätodennäköistä, että he pystyisivät toistamaan saman tempun. Britannia ei myöskään ole osoittanut halukkuutta puolustautua todennäköisemmistä lähteistä, kuten Iranista, tulevaa aggressiota vastaan.

Edellisen ja nykyisen uuden työväenpuolueen hallituksen, jota johtaa pääministeri Andy Burnham, on osoitettu, ettei sillä ole juurikaan kiinnostusta ylläpitää "erityistä suhdetta" Yhdysvaltoihin. Se on päättänyt pysyä etäällä presidentti Donald Trumpista ja hänen pyrkimyksistään varmistaa, ettei Teheranin islamistinen hallinto voisi hankkia ydinaseita tai jatkaa länsiuhkaa uhkaavan terrorismin ajamista, vaikka se olisi maan etujen mukaista.

Kolmannen maailman ajattelutapa

Englanninkielinen maailma ja monet muut pitävät Britanniaa yhä kulttuurijättiläisenä, ja siksi he tuntevat suurta kiintymystä maahan ja sen kansaan. Silti ajatus siitä, että sitä tulisi pitää tärkeänä diplomaattisena kumppanina, on menneen ajan jäännös. Kuten NATO-liittouma itse, joka on osoittanut olevansa yhä riippuvainen amerikkalaisten veronmaksajien anteliaisuudesta eikä halukas kantamaan vastuutaan Euroopan puolustamisesta, saati sitten lännen etujen puolustamisesta muualla, "erityissuhde" on ilmaus, josta on poistettu entinen merkitys.

Pahinta on, että Britannian ulkopolitiikka, ainakin hallituksen alaisuudessa, joka vaikuttaa pysyvän vallassa lähitulevaisuudessa, ei enää perustu länsimaisten turvallisuuden geostrategisiin vaatimuksiin. Sen sijaan se on kolmannen maailman mentaliteetin tuote, jota ohjaavat siirtokuntakolonialismin väärät opit, jotka pitävät sekä Yhdysvaltoja että Israelia aina väärässä ja oikeuttavat sekä arvostavat vihollisiaan.

Tämä johtuu suurelta osin Britannian merkityksettömyydestä maailman näyttämöllä. Sitä määräävät myös sisäiset politiikat.

Työväenpuolue on riippuvainen sekä vasemmistolaisesta pohjasta, joka omaksui entisen johtajansa Jeremy Corbynin antisemitismin, että kasvavasta muslimiväestöstä, joka on auttanut normalisoimaan antisemitismin. Heille edes Starmerin epäystävällinen suhtautuminen juutalaisvaltioon ei ollut riittävän vihamielinen.

Antisemitistinen boikotti

On myös ymmärrettävä, että Milibandin yritys väittää, että hänen politiikkansa eroaisi täysimittaisesta BDS-boikotista, on naurettava. Samoin hänen väitteensä, että juutalaisyhteisöjen boikotoiminen Juudeassa ja Samariassa on osa realistista pyrkimystä kahden valtion ratkaisuun, joka tuo rauhan Lähi-itään. Viimeisen vuosisadan ajan ja tähän päivään asti palestiinalaiset arabit ovat kerta toisensa jälkeen osoittaneet, etteivät he halua kahta valtiota. He haluavat Israelin tuhoamisen, kuten Hamasin johtamien palestiinalaisten terrori-iskujen kauhut osoittivat runsaasti 7. lokakuuta 2023.

Hän tietää hyvin, että jopa teoreettisessa kahden valtion rauhansopimuksessa, jolla ei ole mitään mahdollisuutta toteutua, siirtokunnat, joissa asuu yli puoli miljoonaa juutalaista, pysyisivät Israelissa. Yritykset boikotoida niitä eivät vain vahingoittaisi palestiinalaisia, jotka hyötyvät osallistumisesta Israelin talouteen; Kaikki yritykset nostaa jotkin israelilaiset tuotteet pakotteiden kohteeksi ja jättää toiset rauhaan johtaa väistämättä kaiken boikottiin. Osittainen Israelin boikotti on vasta ensimmäinen askel kohti täyttä boikottia.

Juuri tätä kansainvälistä liikettä, jota johtaa punavihreä marxilaisten ja islamistien liittouma, joka nyt näyttelee merkittävää roolia Britannian politiikassa, pyrkii. Tämä on näkynyt Britanniassa massamarssilla, jotka ovat avoimesti antisemitistisiä ja pyrkivät pelottelemaan juutalaisyhteisöä.

Se, että Miliband todella totesi ryhtyneensä näihin toimiin "ylpeänä juutalaisena" ja Israelin olemassaoloa tukevana henkilönä, on pöyristyttävää, sillä hänen kantansa perustuvat väärien kertomusten hyväksymiseen Israelista ja Gazan sodasta, jotka ovat verisiä herjauksia "kansanmurhasta" ja "apartheidista".

Sama pätee hänen väitteeseensä, että "siirtokuntaväkivalta" Juudeassa ja Samariassa on hallitsematonta ja että sen tarkoituksena on "etninen puhdistus" alueita. Vaikka pieni vähemmistö juutalaisista saattaa olla syyllisiä rikoksiin arabeja vastaan, valtaosassa siirtokuntaväkivallaksi leimattuja tapauksia juutalaiset puolustavat itseään palestiinalaisten väkivaltaa ja hyökkäyksiä

vastaan. Terrori juutalaisia kohtaan niin sanotulla "Länsirannalla" on päivittäistä. Koko näiden valitusten tarkoitus juutalaisesta käyttäytymisestä on delegitimoida kaikki Juudeassa ja Samariassa asuvat juutalaiset ja oikeuttaa yritykset ajaa useita satoja tuhansia ihmisiä kodeistaan juutalaisen kotimaan sydämessä.

Vaikka hyväksyisi väitteen, että siirtokunnat ovat laittomia, mikä edellyttäisi vuosisatoja vanhojen kansainvälisten sopimusten sivuuttamista ja kumoamista, jotka takasivat juutalaisten oikeuden asua alueilla, herää kysymys: miksi Britannia ja muut maat, jotka haluavat asettaa siirtolaisille pakotteita, eivät sovello samaa standardia tilanteisiin kuten Turkin laiton miehitys Pohjois-Kyproksella?

Euroopan romahdus

Todellinen ongelma ei ole harhaanjohtava ulkopolitiikka. Pikemminkin kyse on siitä, miten Britannian hallitus yrittää käyttää Israelia ruoskipoikana osoittaakseen vasemmistolaista vilpittömyyttään osalle äänestäjistään.

Se havainnollistaa Länsi-Euroopan politiikan suurta muutosta.

Vasemmistopuolueet kuten työväenpuolue eivät ole vain itse vaarantuneita luopuessaan uskomuksesta länsimaiseen sivilisaatioon ja omaan kansalliseen identiteettiinsä. He ovat nyt asemassa, jossa heidän on kilpailtava vielä radikaalimpien ryhmittymien kanssa, jotka kannattavat avoimesti juutalaisvastaisia tai islamistisia kantoja.

Kun Corbyn avoimesti puolusti antisemitistisiä kantoja työväenpuolueen johtajana vuosina 2015–2020, hän toimi varoituksena Yhdysvaltojen demokraateille siitä, mitä voisi tapahtua, jos he antaisivat puolueensa joutua äärivasemmiston kaappaamaksi. Kun Amerikan demokraattiset sosialistit ja heidän liittolaisensa ovat nyt lähellä saavuttaa tämän tavoitteen, se, mitä Britanniassa nyt tapahtuu, ei juuri eroa siitä, mitä voisi odottaa seuraavalta demokraattiselta hallinnolta.

Israelin pääministerin Benjamin Netanyahu:n demonisointi ja Israelin oikeutettu sota Hamasia vastaan Gazassa sekä muita iranilaisia terroristijärjestöjä vastaan eivät ole pelkästään epäreilu ja jopa herjaava kuvaus juutalaisvaltion politiikasta. Veriherjauksen hyväksyminen "kansanmurhasta" tai israelilaisten sotilaiden puolustaessa maataan murhaajia vastaan, jotka ovat sotarikollisia, on lupa toimille kuten Milibandin ilmoitus. Ne eivät edistä rauhaa, vaan toimivat

vain kannustimena Hamasille kieltäytyä aseistariisunnasta ja Iranille jatkaa sotaa sen sijaan, että se hylkäisi ydinaseet ja terrorismin.

Jotkut tarkkailijat näkevät Israelin vastaisen hyökkäyksen ajoituksen yrityksenä puuttua siellä 27. lokakuuta pidettäviin vaaleihin. Ei ole lainkaan selvää, auttaako vai haittaako tällainen epäoikeudenmukainen ulkomainen paine Netanjahua.

Mutta ne, jotka syyttävät pääministeriä näistä kehityksistä, ovat väärässä. Edes Gazan luovuttaminen takaisin Hamasille tai juutalaisten etnisen puhdistuksen hyväksyminen Juudeassa, Samariassa ja Jerusalemissa ei tyydyttäisi poliittisia voimia, jotka hallitsevat Britannian työväenpuoluetta. Vaikka Miliband ja jotkut demokraatit Yhdysvalloissa saattavat ajatella voivansa erottaa politiikkansa sodasta, joka tuhoaa juutalaisvaltion, tosiasia on, että mikään Israelin myönnytys, ellei kyseessä ole itsemurha, ei koskaan riitä tyydyttämään islamisteja ja heidän marxilaisia liittolaisiaan.

'Erityissuhteen' loppu

Ainoa maa, joka voi tehdä jotain Britannian ja muiden pakotteisiin liittyneiden petokselle, on Yhdysvallat.

Trumpin hallinto oli oikeutetusti vihainen siitä, että Naton liittolaiset kieltäytyivät osallistumasta Irania vastaan suunnatussa kampanjassa, jonka tavoitteena oli varmistaa lännen turvallisuus. Ja Yhdysvaltain ulkoministeri Marco Rubio [vahvisti](#), ettei Yhdysvallat osallistu mihinkään Britannian johtamaan boikottiin. Mutta hän ei myöskään tuominnut Milibandin ilmoitusta eikä huomauttanut, että tämä on vain yksi esimerkki siitä, miten Britannia ja muut länsimaat heikentävät Yhdysvaltojen politiikkaa, lisäksi sen ainoa luotettava ja demokraattinen liittolainen Lähi-idässä.

Se saattaa muuttua. Silti, jos Washington ei osoita, että kansakunnat, jotka päättävät liittyä Jerusalemin eristämiseen, maksavat siitä hinnan, se kannustaa lisähyökkäyksiin juutalaisvaltiota ja amerikkalaisia turvallisuusetuja vastaan.

Tämä osoittaa, että kaikki jäljellä oleva kiintymys "erityissuhteeseen" sekä Naton pyhyyden kohtelemisen on nostalgiaa eikä rationaalista politiikkaa. Trumpia on tuomittu huonosta käytöksestä kertoa totuus näistä pyhistä lehmistä. Britannia ja muut maat, joihin muslimimaista tuleva maahanmuutto on muuttanut sekä väestörakennetta että politiikkaa, voivat olla tai eivät ole toivoton tapaus juutalaisten ja lännen kannalta. Siitä huolimatta on aika

kaikkien muiden ymmärtää, että amerikkalainen ulkopolitiikka, joka ei tunnusta muuttuneen Euroopan todellisuutta, ei enää ole järkevää.

Vaikka Euroopan hylkäämisen seuraukset ovat Israelille vakavia, se osoittaa myös mantereen merkityksettömyyden Yhdysvaltojen kansallisen turvallisuuden etujen kannalta 2000-luvulla. Se ei tarkoita, että Washingtonin tai Jerusalemin pitäisi loukata Thatcherin muistoa kieltämällä itsemääräämisoikeuden Falklandin asukkailta. Se tarkoittaa, että Britannia, jonka ulkopolitiikkaa ohjaavat suoraan tai epäsuorasti antisemitistit, ei voida kohdella kumppanina, saati "erityisenä", Yhdysvaltojen toimesta. Sama pätee NATO-liittoumaan, jota hallitsevat maat, jotka omaksuvat politiikkaa, joka on vastoin ystävyyttä Washingtonin kanssa tai kuten Turkin tapauksessa, ovat avoimia islamistisia vastustajia amerikkalaisille eduille.

Britannia ja muut Israelia boikotoivat valtiot eivät onnistu hajottamaan maata tai pakottamaan yhtäkään juutalaista pois kodistaan. Ne saattavat vahingoittaa juutalaisvaltiota taloudellisesti, mutta pitkällä aikavälillä todellinen uhka, jonka islamistien ja marxilaisten vallassa olevat hallitukset aiheuttavat, kohdistuu heidän omaan kansaansa, ei Israelissa asuviin.

Jonathan S. Tobin on JNS:n päätoimittaja